

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1186/2024
30.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Златимир Стевановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Милеуснић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2200/23 од 06.10.2023. године, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2200/23 од 06.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2200/23 од 06.10.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 2763/22 од 08.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је на основу одржаја власник у обиму 26/1068 реалних делова на кп бр. ... место звано „село кућни плац“ површине 10,68 ари, који се води на тужену у обиму 1/1 све по лн бр. ... КО ..., у следећим мерама и границама: са североистока до кп бр. ... КО ... у дужини од 20,08 метара; са југа до преосталог дела кп бр. ... КО ... где се налази ограда од бетонских блокова у ширини од 1,54 метра; са југозапада до преосталог дела кп бр. ... КО ... до ивице зида плевње у два прелома почев од југа ка северу и то први прелом у дужини од 19,57 метара и други прелом у дужини од 2,96 метара и са севера до пута кп бр. ... КО ... у ширини од 4,29 метара, све у укупној површини од 26 м² и да тужена призна ово право тужиоцу и да трпи несметану државину тужиоца и упис права својине тужиоца на наведеном простору код СКН Лесковац. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати 145.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2200/23 од 06.10.2023. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Тужена је поднела одговора на ревизију, захтевајући накнаду трошкова.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наиме, предмет тражене правне заштите је утврђење права својине одржајем, а правноснажном пресудом је тужбени захтев одбијен, као неоснован. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, као у овој правној ствари, у ситуацији када је претпоставка савесности државине држаоца, из члана 72 Закона о основама својинско правних односа оборена. Имајући у виду наведено не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, при чему тужилац ревизијом не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињенично правној ситуацији. Поред тога, наводима ревизије оспорава се и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку, нити представља разлог за изјављивање посебне ревизије у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.10.2018. године. У тужби је означена вредност предмета спора на 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу

НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова за одговор на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**